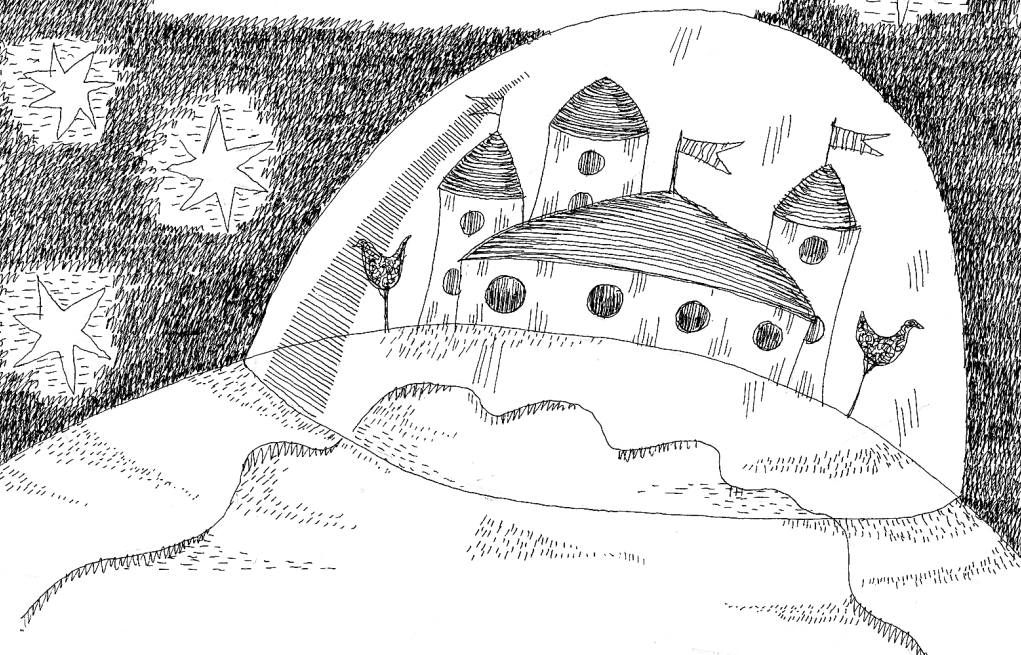

– Не мога да повярвам! – извика майката на Сам, когато отвори позлатения плик. – Печелим най-голямата награда. Пътешествие до Луната!

– Не е лошо – измърмори бащата на Сам, който ядеше препечена филийка и четеше сутрешния си вестник.

– Не е лошо ли?! – извика пак майката на Сам. – Чарли Рей, ти чу ли какво казах? Спечелили сме нещо, което може да ни се случи само веднъж в живота. Включени са всички разходи.

Полетът до Хюстън е с първа класа, след това се лети със звездната космическа совалка, а на Луната ще бъдем в хотел „Лунно сафари“ с изглед към Морето на спокойствието. Чарли! Представяш ли си? Ние сме първите, които печелят такава награда!

Бащата на Сам изтърва филийката и вестника.

– Дай да видя! – протегна ръка той. – Лили, скъпа! Не мога да повярвам! Отиваме на Луната!

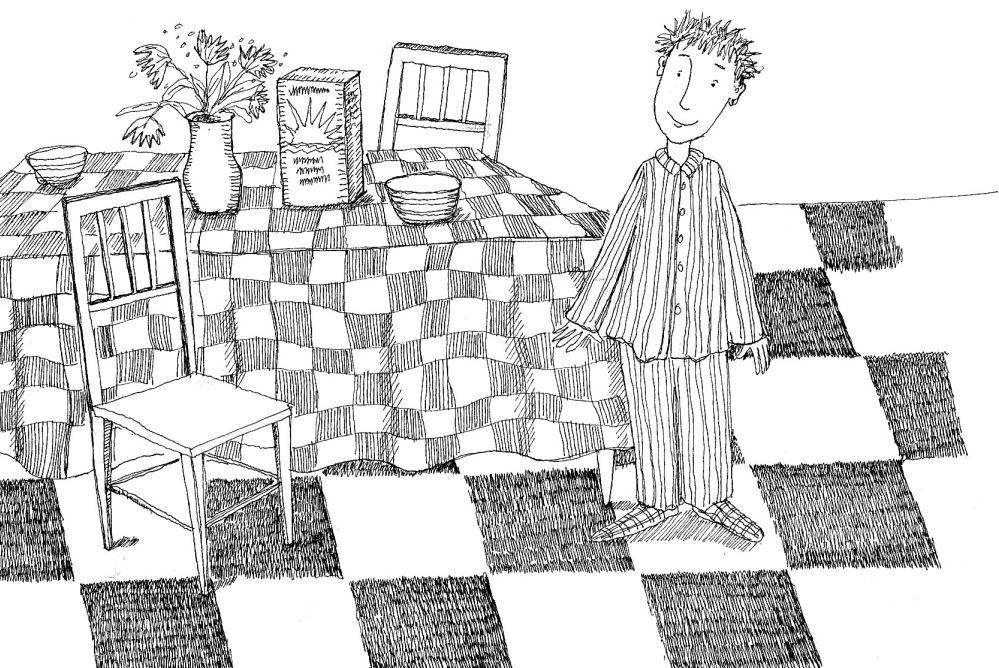
Когато Сам влезе в кухнята, завари майка си и баща си да танцуват около кухненската маса и да пеят с пълен глас:

Отведи ме на Луната!

Ще танцувам сред звездите.

– Какво правите? – попита Сам, който още не се беше разсънил, а освен това не беше свикнал майка му и баща му да пеят с цяло гърло рано сутрин в неделя.

Нагвиквайки се един друг, те му разказаха новината. Бяха толкова рязвълнувани, че мина време, преди да осъзнаят, че на деца под дванайсет години не е разрешено да пътуват. С две думи, това означаваше, че Сам не може да замине с тях.

– Е, това беше. Край... – въздъхна баща му, след като майка му се обади в „Пътешествия на мечтите“, за да провери за всеки случай още веднъж.

– Ще заминете без мен – каза смело Сам. – Аз ще се справя и сам. В края на краищата става дума само за две седмици. Имам много приятели и мога да гостувам на някого от тях. Например на Били. Сигурен съм, че майка му няма да има нищо против.

2.

И така, големият ден дойде, всички куфари бяха приготвени. Господин и госпожа Рей бяха готови да тръгнат, когато иззвъня телефонът. Беше майката на Били Бранд – ужасно съжалявала, но Били изобщо не бил добре. Токущо дошъл лекарят и казал, че Били е хванал много заразен вирус, така че Сам едва ли би могъл да им гостува точно сега. Госпожа Бранд каза още, че се надявала, че това няма да съсипе пътешествието им.

– Какво ще правим сега? – попита майката на Сам.

– Не знам – вдигна рамене баща му.

В този момент някой звънна на вратата. Господин Рей отвори и се изненада. Пред него стоеше съседката им – госпожа Хилда Хардботъм.

– Отбивам се само да попитам искате ли да поливам цветята, докато ви няма? – усмихна се тя.

– Много сте любезна, госпожо Хардботъм, но мисля, че няма да заминем – каза бащата на Сам.

– Какво? – извика Хилда и влезе, без никой да я кани, като затръшна входната врата зад гърба си. – Да не отидете на пътешествие до Луната, което се случва само веднъж в живота! Защо?

Майката на Сам се почувства глупаво. Наистина би трябвало да организира всичко по-добре.

– Току-що се обади майката на приятеля на Сам и каза, че той бил много зле, така че Сам не може да остане у тях – обясни тя.

– Боже мили! – възкликна госпожа Хардботъм. – Както и да е, но това не би трябвало да ви спре. Не може да не заминете на пътешествието! Не и сега, когато целият свят вас гледа, тъй да се каже.

– Наистина нямаме избор. Не мога да остава Сам самичък – въздъхна госпожа Рей.

– Трябва веднага да се обадим в „Пътешествия на мечтите“ и да им кажем, че не можем да тръгнем – каза бащата на Сам.

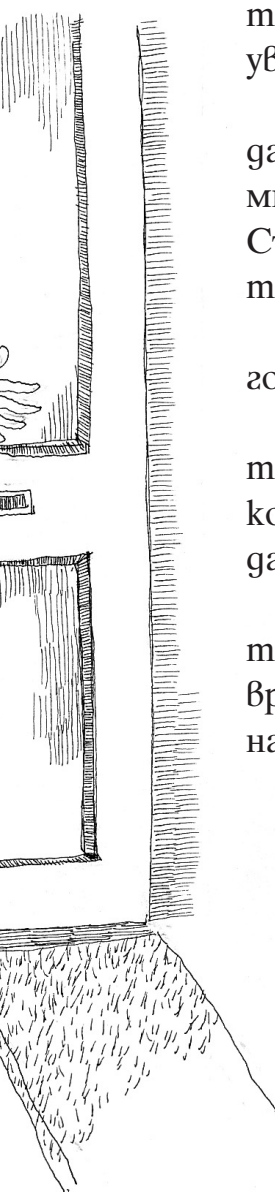
– В никакъв случай! Няма да правите такава глупост! Щом се налага, аз ще се грижа за Сам – каза твърдо госпожа Хардботъм.

Господин и госпожа Рей зяпнаха и известно време не можаха нищо да кажат. Бяха много объркани. Господин и госпожа Хардботъм бяха техни съседи от години, но истината е, че нищо не знаеха за тях, освен че не излизат много от къщи и изглеждат любезни.

Сам беше този, който наруши неловката тишина.

– Това е решението, тате! – каза той, ка-

то се опитваше гласът му да звучи уверено.

Господин и госпожа Рей се спогледаха, после погледнаха Сам. О, колко много обичаха своето малко момче! Сърцата им се свиха, като го гледаха толкова пораснал и смел.

– Много любезно от ваша страна, госпожо Хардботъм, но...

– Хилда! Казвам се Хилда! – натърти госпожа Хардботъм, поемайки контрола на нещата в свои ръце. – И да не чувам повече никакви „но“-та!

В това време звънецът на входната врата извънтя и Хилда отвори вратата, като че ли беше в собствена си къща.